

YIORGOS CHOULIARAS

ΤΕΛΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑ/END RIDDLE

Translated by George Economou

Θυμούνται όλοι πως απάντησε ο Οιδίπους
– όχι πώς ακριβώς, αλλά ότi απάντησε
ενώ το τι είπε μπορεί να μείνει απόρρητο
όπως θα έπρεπε κάθε ιδιωτική συνομιλία
με το θηρίο που άλλοι πριν έκαναν δικό μας
και τώρα το κληροδοτούμε στους επόμενους

Είναι βέβαιο όμως ότi πρόκειται για αίνιγμα
ερώτηση που χρειάζεται να εξανθρωπίσεις
το μυαλό σου για να απαντήσεις ότi ζεις
γιατί αλλιώς ήδη είσαι χαμένος ως ήρωας
μιας ακόμη αυτοβιογραφίας του θανάτου

111

Αν το σκεφτούμε όπως πάντοτε κάνουμε
από την πλευρά εκείνου που απαντά
φαίνεται προσεγγίζουμε κάποια αθανασία
γιατί ψηλότερα ανεβαίνουμε με αυτούς
που ζουν πατώντας σταθερά επί πτωμάτων

Το ζήτημα μήπως όμως είναι τελικά
τι σκεφτόταν το θηρίο των ερωτήσεων
όχι όταν τους περαστικούς με αίνιγματα
βομβάρδιζε γιατί και εκείνο θα έπρεπε
κάπως να εξασφαλίσει την τροφή του
αλλά όταν αποδέχθηκε την απάντηση

Μήπως είχε κουραστεί από τόση αθανασία
– ρωτούσε, έλεγαν και τέλος, όχι δικό του
Μήπως κατάλαβε πως ήδη ατροφούσε

το παιχνίδι αυτό αν για καιρό συνεχιζόταν

Και ο Οιδίπους έτυχε να περάσει πρώτος
όταν εξαντλημένο το θηρίο είχε πια
εξοικειωθεί σε μια κατοικίδια γλώσσα
συμφωνώντας ό,τι και αν έλεγαν δηλαδή

Το τέλειο αίνιγμα θα ήταν
ένα τέλος των αινιγμάτων
που φαίνεται πως απαντούν
στο αίνιγμα του τέλους

Everybody remembers that Oedipus answered
—not exactly how, but that he did answer
while just what he said may remain a secret
as is proper for every private conversation
with the beast that others earlier made our own
which we now pass on to those who follow

But it's certain that it concerns a riddle
a question that requires you to humanize
your mind so you can answer that you're alive
because otherwise you fail already as a hero
just another one in death's autobiography

If we think about it as we always do
from the point of view of he who answers
it seems we are approaching a kind of immortality
because we climb higher with those
who live stepping firmly over dead bodies

113

Still maybe the problem is finally
what the beast of questions thought
not when it bombarded all who passed by
with riddles because it, too, had somehow
to provide for its sustenance
but when it accepted the answer

Perhaps it was just tired of so much immortality
—it asked, they answered, and the end came, but not for it
Perhaps it understood that the game already
would waste away if it kept going on so long

And Oedipus happened to come by first
when the beast, exhausted, had by then become
habituated to a domestic language
that is to say agreeing to whatever they told it

That would be the end riddle
an end to riddles
that seem to respond to
the riddle of the end